

Der bør lægges stor Vægt paa, at Patienten straks ved den første Konsultation, hvor Lægen faar Mistanke om Tilstedeværelsen af Kønssygdom, faar Paalæg om at møde til Behandling eller Undersøgelse, idet der ellers bestaar en betydelig Risiko for, at en Patient, hvis Sygdom ikke er konstateret med fuld Sikkerhed, ikke fortsætter med at konsultere Læge.

Hvis Patienten er mindreaarig, personlig umyndiggjort, aandskssvag eller sindssyg eller iøvrigt uskikket til at varetage sine Anliggender, bør Mødepaalæget ofte tillige meddeles Værgen eller den, der har Omsorgen for den paagældende. Lægen bør dog være varsom med at give et saadant Paalæg til Forældre med Børn mellem 15 og 18 Aar, jfr. Bemærkningerne til den tilsvarende Bestemmelse i Forslagets § 10, Stk. 2.

Til § 10.

Reglen gælder for enhver Læge, der undersøger eller behandler en Patient for Kønssygdom, og uanset om den paagældende tidligere har søgt anden Læge for Sygdommen. Reglen gælder ogsaa for Sygehuslæger, jfr. Forslagets § 18 og Bemærkningerne hertil.

Reglen i Stk. 1 svarer i det væsentlige til Oktoberlovens § 7, idet man dog navnlig har fundet Anledning til udtrykkeligt at fremhæve Lægens Pligt til at give Patienten Samlejeforbud.

Da det i Sager om Overtrædelse af Straffelovens § 256 hyppigt har vist sig vanskeligt at bevise, at vedkommende Læge har givet Patienten fornøden Vejledning, har man foreslaaet, at Lægen skal sikre sig skriftligt Bevis herfor.

I den trykte Vejledning tænkes indføjet en Henviisning til de i Ægteskabsloven af 30. Juni 1922 § 11 indeholdte Regler, der foreskriver en vis Sandhedspligt ved Ægteskabsindgaaelse.

Saafernt Patienten er under 15 Aar eller personlig umyndiggjort, har man foreslaaet, at Forældremyndighedens Indehaver (Værgen) altid skal have Underretning om Forholdet; derimod har man ikke ment at burde foreslaa, at Patienten selv skal gøres bekendt med Vejledningen, idet dette maa afhænge af et Skøn over, om han er i Stand til at forstaa Vejledningens Betydning.

Med Hensyn til Børn mellem 15 og 18 Aar har man ikke ment at burde foreslaa nogen almindelig Regel om, at Forældremyndighedens Indehaver skal gøres

bekendt med Forholdet, idet dette vil kunne bevirke, at de unge skræmmes fra at søge Lægehjælp af Frygt for Følgerne af, at Forældrene bliver bekendt med Forholdet, ligesom de paagældende unge hyppigt vil være kommet bort fra deres Hjem, saaledes at dette kun har ringe Indflydelse paa deres Forhold. Paa den anden Side vil der dog efter Indenrigsministeriets Opfattelse kunne forekomme Tilfælde, hvor Forældrenes Medvirken til at hindre Smitteens Udbredelse vil kunne være af stor Betydning, naar de er klar over Sygdommens Tilstedeværelse, og man har derfor ment, at Lægen bør have Adgang til efter sit Skøn i saadanne Tilfælde eventuelt tillige at underrette Forældrene.

Til § 11.

Bestemmelsen er ny, idet det ikke i Oktoberloven er paalagt Lægen at medvirke til Opsporing af Smitteklæder. For saa vidt angaar de visiterende Læger, har de nyere Kontrakter dog udtrykkeligt hjemlet Pligt for disse til at søge Smitteklæderne opsporet, og tilsvarende Forpligtelse har kunnet gennemføres administrativt for Embedslægerens Vedkommende. De praktiserende Læger har frivilligt i betydeligt Omfang medvirket til at faa Smitteklæderne opsporet.

Endvidere foreslaas, at Lægen skal give Personer, som Patienten oplyser at kunne have smittet, Paalæg om at lade sig lægeundersøge. Bortset herfra har man ikke ment i Forslaget at burde optage Regler om Pligt for Lægen til at undersøge og eventuelt behandle Personer, som Patienten muligvis har smittet, jfr. Bemærkningen til Forslagets § 3, hvorefter Patienten ingen Pligt har til at give Oplysninger om, hvem han kan have smittet. Man mener at burde overlade det til den paagældende Læges Skøn i det enkelte Tilfælde, hvor langt han bør gaa i denne Retning, og specielt om Hensynet til ikke at ødelægge Forholdet mellem Ægtefæller taler imod en ellers ønskelig Undersøgelse af Patientens Ægtefælle.

Reglen i Stk. 3 svarer til § 13, Stk. 1, i Lægeoven, men er gentaget her, fordi det bør paalægges samtlige Læger at føre nøjagtige Optegnelser (Journal) vedrørende Patienter med Kønssygdomme i betydeligt videre Omfang, end det ved Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 244 af 26. Juli 1937 om Lægers Pligt til at føre Optegnelser er paalagt Læger i Almindelighed.